

ВЕЛИКИ ХОРА

Николай Василевичъ Гоголь

Николай Василевичъ Гоговъ

Роденъ е презъ 1809 г., а, умрѣлъ презо 1852 г. Той е единъ отъ знаменититѣ руски поети и драматурзи. Авторъ е на книгитѣ „Тарасъ Булба“, „Мъртви души“, „Ревизоръ“, „Бѣдни вечеръ“ и др., които сж преведени на български. Подъ булото на хумора, той осмива руската действителностъ, съ поразителна точностъ и убедителностъ.

Поточе

Менъ роди ме планината
бистро, чисто катъ съла!
Мойта майка е земята
подъ зеления букакъ.
Сутринъ слънце щомъ огрѣ
Надъ зелената гора.
Скачамъ радвай се и пѣя,
и надолу все летя! . . .
А край менъ растятъ капини,
пролѣтъ чудни цѣтве! . . .
Есенъ алени малини
кичатъ моитѣ брѣгове!
Въ менъ небето се оглежда
много рано предъ зори
мене сленцето цѣлува
Сутринъ съ първитѣ лжи! . . .
Азъ бѣбля, летя и пѣя.
И долината шуми,
вѣтърътъ кждето вѣе,
въ пролѣтнитѣ чудни дни!
Менъ роди ме планината
въ чудно хубавъ майски день!
Мойта майка е гората.
Азъ съмъ нейното дете.
Въ пелени отъ златни листи.
Азъ разтѣхъ на свобода!
Моитѣ води сж бистри,
бизтри. чисти катъ съла!

Боянъ Балабановъ

(Продължение отъ стр. 3)
стената черна дѣска.

Нечиститѣ ученици бѣха отбѣгвани отъ останалитѣ, тѣ се засрамваха и така почваха да се измиватъ и почистватъ редовно. Здравниятъ надзирателъ се грижеше за чистота на пода, на прозорцитѣ, на мийката и пр.

Феята на здравето работѣше неуморно. Нейното име се чуваше навредъ — изъ кжщи и училища, по читалища и сказки и всички я възхваляваха. Въ много училища тя създаде и здравни дружинки отъ вѣрнитѣ ѝ здравчета, които бѣха нейната славна армия — армия на здравето, която бѣше най-силната. Тя казваше: — „Мили деца, запомнете добре, че дето има здраве, тамъ има и сила, и успѣхъ, и богатство, и щастие“.

Д-ръ Никола Станчевъ

НАРОДНИ МЖДРОСТИ

„Който пѣе, зло не мисли“

Когато другарчето те е наскърбено, не го питай какво му се е случило, запѣй му нѣкоя хубава пѣсенъ и ще видишъ какъ следъ малко то ще се успокои, ще се усмихне и ще запѣе заедно съ тебъ.

Ако си преуморенъ отъ четене, остави книгата на страна и тихичко запѣй любимата си пѣсенъ.

Защото, който не обича да пѣе, той става робъ на лошитѣ мисли, които идватъ въ главата му и почва да боледува.

Който не пѣе, другаритѣ му го отбѣгватъ, защото той се кара съ всички, постоянно е навѣсенъ и съ нищо не може да му се угоди.

А който пѣе, има добро сърдце. Той е постоянно веселъ лесно прощава, когато го наскърбятъ и отбѣгва да се кара съ когото и било.

Който пѣе, той е смѣлъ благороденъ, отстъпчивъ ученолюбивъ и милосърденъ къмъ хората, животнитѣ и птицитѣ.

Който пѣе и Богъ му помага и хората му помагатъ и той непременно успѣва въ живота си.

Пѣйте преди почването и следъ свършване на всѣка благородна работа.

Който пѣе, зло не мисли — говори народната пословица.

За това, винаги пѣйте, за да бждете щастливи!

Ам. Бакърджиевъ

— Когато свършишъ хубава книга струва ти се раздѣляшъ съ приятель.

Волтеръ

Л И Ц А :

БЛАГО — овчарче.

БОТЮ — овчарче.

ВАСИЛЪ — овчарче.

ДЪДО ГОРЮ — селянинъ.

СТРИНА МАРА — селянка.

(Авторътъ моли да му се съобщава при представяне на пиеската. Адресътъ: ул. Регентска 10 — София)

(Лѣтенъ слънчевъ следобѣдъ. На лѣво кладенецъ всрѣдъ полето. Въ дѣното на сцената се очертаватъ кантуритѣ на далечна планина. При вдигането на завесата, овчарчетата Благо, Ботю и Василъ, съ дълги тояги въ ржце и калпаци на главитѣ, стоятъ надвесени надъ кладенеца)

БЛАГО:

— Въ тая жегъ, въ тоя пекъ,
дѣ безводната поляна,

Сцени изъ българския

ТРИТ

пиеска въ една картина

какъ е хубаво човѣкъ
да наднича надъ герана!

БОТЮ:

— Ехъ, че славна хладина
лѣха долу отъ водата!
и въвъ тая мараня —
освежава ни лицата.